

Fæðist, lifir, deyr

Þegar ég fæðist, þá er spurning mín sú:

Hví hélt lífið að ég væri betri en þú?

Hví hélt lífið að ég myndi ekki eiga við vandamál að stríða?

Hví hélt lífið að mér myndi ganga betur að skríða?

Og gæti lært úr því að smíða?

Svo tek ég af skarið

og spyr hví var lífið að velja mig?

En ég fæ alltaf sama svarið

– tilviljun.

Nú er ég komin á næsta stig

og get ekki beðið eftir því að sýna mig.

Ég lifi og það er gaman.

Ég lifi vetur, vor, sumar og haust, allar árstíðirnar saman.

Stundum er ég góð.

Stundum er ég óð.

Stundum er ég gleymín.

Stundum er ég feimin.

Stundum er ég hrædd,

lítil og líður eins og ég sé nýfædd.

Ég lifi og það er gaman.

Það er gaman því við erum saman.

Nú er ég orðin gömul frú.

Það vita bæði ég og þú.

Að æviskeiðið mitt er á enda runnið.

Ég hef tapað, jafnteflað og unnið.

Ég hef veg minn í gegnum lífið rutt.

En verð samt að viðurkenna að lífið er alltof stutt.

Hera Fönn Lárusdóttir

